

האם הקורבנות מתאימים לזמננו?

ויקרא א,ב: דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיהוָה, מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקֶר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבָנְכֶם:

רמב"ם במו"נ (תחילת פרק ל"ב):

כשתתבונן בפעולות האלוקיות, רוצה לומר הפעולות הטבעיות, יתבאר לך מהם ערמת השם וחכמתו... והוא שאי אפשר לצאת מן ההיפך אל ההיפך פתאום. ולזה אי אפשר לפי טבע האדם שיניח כל מה שהרגיל בו פתאום... והיה המנהג המפורסם בעולם כלו שהיו אז רגילין בו והעבודה הכוללת אשר גדלו עליה להקריב מיני בעלי חיים בהיכלות ההם אשר היו מעמידים בהם צלמים... ומפני זה השאיר השם מיני העבודות ההם והעתיקם... לשמו יתברך, וציוונו לעשותן לו יתברך... והגיע התחבולה בזאת הערמה האלוקית שנמחה זכר עבודה זרה, והתקיימה הפנה הגדולה האמיתית באומתנו, והוא מציאות השם ואחדותו.

רמב"ן:

והנה הם דברי הבאי ירפאו שבר גדול וקושיא רבה על נקלה יעשו שלחן ה' מגואל שאיננו רק להוציא מלבם של רשעים וטפשי עולם. והכתוב אמר כי הם 'לחם אשה לריח ניחוח'... והנה נח בצאתו מן התיבה עם שלשת בניו, אין בעולם כשדי או מצרי, הקריב קרבן 'ויטב בעיני ה'', ואמר בו 'וירח ה' את ריח הניחוח', וממנו אמר אל לבו 'לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם.

בהמשך הדברים מציע הרמב"ן שני טעמים אחרים למצוות הקרבת הקרבנות:

ויותר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם כי בעבור שמעשי בני האדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה ה' כי כאשר יחטא ויביא קרבן יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתוודה בפיו כנגד הדיבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה... כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלוקיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר - הקרבן הזה... ואלה דברים מתקבלים מושכים הלב כדברי אגדה.

"ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם. תכנס בו ממה שאמרו רבותינו בספרי ובסוף מנחות... שם המיוחד... וכל קרבן לשון קריבה ואחדות".

הרמב"ם במשנה תורה (הלכות מעילה ח, ח):

"והחוקים הן המצות שאין טעמם ידוע. אמרו חכמים חוקים חקקתי לך ואין לך רשות להרהר בהם... וכל עבודת הקרבנות מכלל החוקים הם."

יומא ט,ב: "ויצעקו אל ה' א-להים בקול גדול" (נחמיה ט, ד). מאי אמור אמר רב: בייא בייא, היינו האי דאחרביה למקדשא וקליה להיכליה וקטלינהו לכולהו צדיקי ואגלינהו לישראל מארעהון ועדיין מרקד בין, כלום יהבתי לן אלא לקבולי ביה אגרא, לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן. נפל להו פיתקא מרקיעא דהוה כתב בה אמת. אמר רב חנינא שמע מינה חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. אותיבו בתעניתא תלתא יומין ותלתא לילואתא, מסרוהו ניהליהו. נפק אתא כי גוריא דנורא מבית קדשי הקדשים. אמר להו נביא לישראל היינו יצרא דעבודת כוכבים... בהדי דתפסוה ליה אשתמיט ביניתא ממזייא ורמא קלא ואזל קליה ארבע מאה פרסי. אמרו היכי נעביד דילמא חס ושלום מרחמי עליה מן שמיא אמר להו נביא שדיהו בדודא דאברא וחפיוהו לפומיה באברא דאברא משאב שאיב קלא, שנאמר ויאמר זאת הרשעה וישלך אתה אל תוך האיפה וישלך את אבן העופרת אל פיה.

אמרו הואיל ועת רצון הוא נבעי רחמי איצרא דעבירה. בעו רחמי ואמסר בידיהו. אמר להו חזו דאי קטליתו ליה לההוא, כליא עלמא חבשוהו תלתא יומי ובעו ביעתא בת יומא בכל ארץ ישראל ולא אשתכח. אמרי היכי נעביד נקטליה כליא עלמא, ניבעי רחמי אפלגא פלגא ברקיעא לא יהבי. כחלינהו לעיניה ושבוהו ואהני דלא מיגרי ביה לאיניש בקריבתה.